

לפני שנתיים וחצי, בערך, היתה כאן, במקום הזה, חגיגה ליעל והקראתי לה משהו שכתבתי בצורה מאד מסוימת, אפרופו הענין של אז. ואני רוצה גם עכשיו להמשיך באותו הקו. ועוד מעט, אני מקווה שתראו איך הדברים מתחברים.

וכרגיל אצלי, אני לא יכול סתם להגיד דברים בפשטות. אני חייב גם להתפלסף. גם אז התפלספתי וגם הפעם זה יקרה... סיפרתי שם, בענין יעל, דברים בנושא הזמן. זה נושא מרתק ומלא מיסתורין. אז אלו היו דברים שעסקו בעיקר סביב מה שאמר על זה אותו יהודי, הגאון הוותיק אלברט אינשטיין, שאני ואבא שלי ממעריציו הגדולים. ואגב, ככל שעוברות השנים ואני מצליח להבין אותו יותר, כך גם ההערצה שלי גוברת. אבל, נחזור לעינינו.

הדגש בנאום ההוא, לפני שנתיים וחצי היה על כך שאין, ולו אף שני אנשים בלבד, שיש להם את אותו הזמן. גם לא הזמן המכני, היום זה דיגיטלי, זה שמתקדם להם על היד, וגם, ובעיקר, לא על הזמן האבסרקטי, זה הרוחני, או הנפשי אם תרצו. אין הרי שניים שהזמן עושה להם אותו דבר, אפילו אם זה באותו פרק זמן בדיוק. אז, בענין יעל, דיברתי על הזמן שלי. מה הוא עשה לי. ודיברתי על שעונים. כל מיני שעונים. כי מה מסמל את הזמן יותר משעון? היום, כאן, למזלי ולמרות הפילוסופיה, אני לא צריך לדבר עלי. אז הנה ההקשר שהבטחתי -

אומרים – "איזהו חכם? הרואה את הנולד", נכון? אז באמת, לשמחתי, כבר אז, בנאום אצל יעל, בסוף הדברים אמרתי כך -

"ושעון על יד שעון מתקתק... וטיק טק מגיעים הילדים, והנה, תשמעו, גם אצלם כבר שלושה שעונים מתקתקים..." איזה פתיחה טובה עשיתי לי כבר אז לדברים שאני רוצה להגיד היום!

ודבר ראשון שאני אגיד זה – 'אופס!' הנה עוד שעון התחיל לתקתק!

אבל, מיד, עוד 'אופס!' מגיע. בבת אחת גם קרה משהו שאפילו אינשטיין לא היה יכול לראות. שני השעונים לפתע השתקו! איזה שעונים מוזרים... אנחנו לא שומעים אותם. רואים, בקושי, גם כן רק לפעמים... ומה אתם חושבים שאלברט היה אומר על זה?? אני באמת לא יודע. וגם כבר אין את מי שאפשר לשאול. מה עושים? מחפשים מה אומרים אחרים.

אז חיפשתי ומצאתי מישהו אחר, אחד שכבר הזכרתי וגם ציטטתי אותו פעם באירוע אחר, משורר ישן ששמו זרובבל שאמר, בשיר מפורסם – "כל בחור טוב לנשק, בחורה על המשמר" ככה הוא אמר. אז אולי הם שמה?? ואפילו אינשטיין לא היה יודע אם זה בחור לְנֶשֶׁק או בחור לְנֶשֶׁק בחורה על המשמר... אז האם זה יחסית או אבסלוטית... איזה שעונים הא??

ולא רק על הזמן שלהם אנחנו לא יודעים, כלום עליהם אנחנו לא יודעים, ולכן, מה נשאר לי לעשות אם לא שוב ללכת ולצטט שוב את אותו שיר שממשיך ואומר – "נתיב לנשר בשמים" - ככה הוא אומר, והנה, לנו, לא נשר אחד יש לנו, אלא שניים! זוג נשרים! והנה תראו, עכשיו אנחנו כבר יודעים שזוג הנשרים שלנו החליטו, שהגיע הזמן, שוב כמו בשיר – להקים, "בין נקרות ובין צורים" את הבסיס לעוד שעונים...

אתם אולי זוכרים, אפרופו שעונים, שפעם פעם, טיב השעונים היה נבחן בטיב האבנים שהיו בתוכם. והנה יונתן, שתמיד אהב שעונים, ראיתם איזה שעון הוא מצא? ממש שעון עם פנינה! זה מה שהוא מצא!!

LIVE **שעון החול שעוצר את הזמן ולא היה בחנות, אבל, אינשטיין כן היה – הנה הוא! תשמרו עליו!**

אוקי. זהו. עד כאן פילוסופיה. נרד מהאולימפוס הזה ונראה מה יש לנו כאן היום. ויש לנו חגיגת אירוסין. אין את זה דווקא אצל הנשרים... כי זה מנהג יהודי עתיק יומין. הכרזת כוונות שמתממשת על ידי כך שהנבחרת, זו המתארסת, אסורה לכל מגע במשך שנה. אבל, כמנהג הנשרים וגם כמנהג הזמן שעליו כבר דיברנו מספיק, גם הענין הזה עבר מין העולם... ואיזה מזל יש לנו... ולהם...

אז בשבילי, אירוסין, חוץ מהצהרת הכוונות וקבלת האתראה למה צריך להתכונן ומה צריך להכין לעתיד, זו פשוט עוד סיבה לשמוח ועוד עם האנשים האלו ששמחים לשמוח באותה שמחה!

אז בואו נשמח!!!

דנדוש ודבורקה, סבא/סבתא של יונתן, אוגוסט 2015